

til, og som efter hans Fortolkning syntes at kunne give ham noget Mehold, skal jeg gjøre opmærksom paa, at den høitærede Kirke- og Undervisningsminister jo maa vide, at Grundloven siger: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel paa Finantsloven“; det er Grundlovens Ord, og det nytter altsaa ikke her at pege paa en anden Lov, som siger: Den og den Udgift skal afholdes. Naar Ministeren udarbejder sit Budget og leverer det til Optagelse i Finantsubkasset, men ikke deri har optaget, hvad han efter Loven er pligtig til at optage med Hensyn til Udgifter, og naar han ikke faar dem optagne paa Finantsloven, begaar han en fuldstændig Forbrydelse imod det Grundlovsbud, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel paa Finantsloven. Det er imidlertid netop det — i det Mindste saaledes som jeg har opfattet den Strid, der ligger for — at Udvalgets Flertal siger. Det siger, at Ministeren ikke efter Finantsloven har havt Ret til at afholde de Udgifter, han har afholdt. Denne Bestemmelse lader sig ikke bortrøffere ved mere eller mindre skarpsindige Bemærkninger, thi Ordene ere for klare og for tydelige. Det kan ikke nytte, at den ærede Minister gjør alle disse Anstrengelser og Bestræbelser for at paavise, at han af andre Grunde og paa andre Maader mener at have Ret til at afholde Udgifterne. Med Hensyn til disse Udgifter til Theatret vil jeg sige, at Folkethinget, uagtet det er meget stærkt, at Ministeren giver Penge ud uden en Bevilling paa Finantsloven, dog virkelig har været overmaade taalmodigt og set igjennem Fingre med mange Ting, men det gaar nu videre og videre. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) begyndte i sin Tid i storartet Stil; hans nærmeste Eftermand har fortsat, og den nuværende høitærede Kultusminister gaar uforsvørgent i samme Spor, ja, saavidt jeg kan se, træder han endnu dybere og bredere Spor end hans Forgængere. Naar man ser dette gjennem en Næsse af Ar, gaar det dog virkelig ikke an, at man her tier stille til Sligt og lader det gaa. Ere vi ingen Bevillingsmyndighed, som den høitærede Minister bemærkede, lad det da komme frem; lad det blive godtgjort, at vi ikke er nogen Del af Bevillingsmyndigheden (Kirke- og Undervisningsministeren: Det er jo noget ganske Andet!). Ja, dette Ord synes Ministeren nu ikke om, men han maa dog høre det, og derfor han erkjender, at den øvrige Del af Bevillingsmyndigheden ikke kan give ham Ret til at bruge en eneste Skilling, naar denne Del siger Nei, maa han dog kunne indse, at det ikke gaar an at faae 60,000 Kr. bevilget paa Finantsloven og at bruge to a tre Gange saa meget. Det vilde jo da være dumt, om Folkethinget vilde bevilge en eneste Skilling, da det ser, at Ministeriet ikke bryder sig om, hvad det bevilger, idet man bruger, hvad man synes om; det kan

dog paa ingen Maade lade sig gjøre. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds dvælede meget ved Fortiden og vilde vise Thinget, hvorledes det i Fortiden var gaaet saa ganske yndigt og deiligt til, men jeg skal minde de Herrer om, at han den Gang havde bestemt Flertal i Folkethinget, og derfor kan jeg godt forstaa, at han synes, det var ganske deiligt. Det ærede Medlem glemte imidlertid at undersøge, om det vilde være lige saa deiligt nu, da han kun repræsenterer 14 a 15 Medlemmer. Man maa kunne indse, at det ikke kunde være saa deiligt overfor Grundloven, om vi ogsaa nu fulgte ham — Det ærede Medlem talte om Tscherning. Nu, da Tscherning er borte, er man saa tilbøielig til at bruge ham paa alle mulige Maader, men da han levede, var der Intet, som duede hos ham; nu derimod er Tscherning god. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, hvad Tscherning havde sagt, i 1858, tror jeg det var. Jeg ventede, at han vilde have givet os Tschernings Udtryk, men da han ikke gjorde det, skal jeg sige, hvorledes Tscherning udtrykte sig; han havde altid ved saadanne Leiligheder sit eget Sprog. Tscherning sagde: Hvorfor skulle vi sidde her og trættes om, hvor meget Bat der skal til de forlorne Lægge? Hvorfor skulle vi sidde her og trættes om, hvad der gaar til forlorent Skjæg, Haar eller deslige? Nei, lad dem om det; lad Danskerinderne faae saa store Lægge, de vilde — læg vel Mærke til, mine Herrer, at det er ikke mine Udtryk —, men lad os give dem en rund Sum, et bestemt Beløb, hvoemed de kunne skaffe og valte, som de vilde. Det er jo netop det, vi have gjort siden. Besatte vi os enten med Hoveder eller Ben derinde? Nei, vi besatte os kun med, hvormange Penge der maa gives af Statskassen til denne Anstalt, men Bestyrelsen, som skal gennemføre det, bryder sig ikke om, at vi sige 60,000 Kr.; den bruger to Gange 60,000 Kr. og, dersom det skulde være endnu mere. Hele Striden om Theatret ligger deri, at man ikke vil erkjende, at Ministeriet er bundet ved Bevillingsmyndigheden. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at man ikke kunde bestyre Theatret billigere. Han sagde, at det blev godt styret, at det var gaaet godt fremad, og at det havde havt større Indtægter, men det er jo slet ikke det, hvorom der er Tale. Det ærede Medlem sagde ogsaa gjentagne Gange selv, at han egentlig var kommen til at tale om Noget, som ikke laa for. Vi sige jo ikke, at der gaar for Meget til — i det Mindste siger jeg det ikke —, men vi sige, at der gaar meget mere til, end vi have bevilget. Det er Bevillingen, hvorpaa det kommer an. Naar den høitærede Minister med sin store Taleferdighed kommer og fortæller os, at der skal gaa 117,000 Kr. til, og han kan overbevise os om Nødvendigheden deraf, saa faar han dem, hvis det da ellers er en Minister, vi have Tro til. Vi sige jo ikke, at det i og for sig er for Meget,